

Анелия
Недялкова

Глътка
вечност

ПОЕЗИЯ

Читалище “Напредък – 1870”
гр. Лясковец
Литературен клуб “Вдъхновение”

АНЕЛИЯ
НЕДЯЛКОВА

ГЛЪТКА
ВЕЧНОСТ

ПОЕЗИЯ

Родена за любов

Родих се, а не знаех за какво.
Отчаяна, без цели и мечти,
аз често питах се: “Защо?
Нима животът ми така ще мине?”

Дали ще срещна светлина
по тъмния утъпкан път.
В душата чувствам самота –
защо обърна се светът?!

Но ти дойде и ме прегърна,
усетих прилив топлина.
В очите ти надзърнах,
а там цареше любовта.

Моята душа

Измъчена и изтерзана,
винаги самотна, но добра,
изпълнена със хиляди надежди –
това е моята душа.

Понякога се питам даже
защо ли става все така –
щом истината ти прозреш,
а се окаже, че си пред затворена врата.

И трябва ли ни да живеем
с измама, подлост и лъжи,
често със това да се гордеем
с горчиви сълзи на очи.

Ще дойде ден, във който аз
моята душа ще разпиляя,
ще рухне злобата във вас –
тогава ще почувствам, че живея.

Глътка вечност

Един прекрасен миг
на нежност, красота.
В един прекрасен миг
откривам любовта.

Но спри се тук, при мен
за малко почини.
Защо си тъй смутен?!
Къде избяга ти?

Докоснах те с ръка,
с усмивка те дарих.
Прегърнах вечността.
Във теб се преродих.

Какво си всъщност ти?
Знамение? Копнеж?
Целуна моите очи
и времето завинаги замря.

Нуждая се от теб

Нуждая се от теб във всеки миг
на радост, щастие и самота.
В просъница кошмарен вик
ме кара да забравя любовта.

Не чувстваш ли в душата празнота?
Сърцето ти не спря ли да тупти
без моя поглед, мойта топлина,
която със живот ще те дари.

Сега съм като птица без крила,
заплела се в усойните гори.
Сега съм като цвете без вода
без твоя допир, твоята топлина.

Не искам много – само любовта,
която във душата си таиш.
Приятелството, радостта
ти можеш с други да делиш.

Обичам те

Обикнах те в мига, във който те видях.
И влюбих се в очите ти красиви.
Усетих как в небето полетях.
И лутах се из облаците сини.

Обичах те през времето, когато
бяха неразделни нашите дни.
Сърцето ти сърцето ми зовеше,
душата ти със моята се сля.

Обичам те дори сега, когато
звярът в теб се укроти.
Разумът ми го отрича,
душата ми все теб мълви.

Обичах те преди да зная кой си.
Обичам те сега, когато знам.
Ще те обичам, независимо от всичко,
за теб готова съм сърцето си да дам!

Без тебе

Страшно е когато ме боли,
отвътре нещо силно стене.
Лицето ми облива се в сълзи,
сърцето ми разкъсва се без тебе.

Жестоко е да съм сама,
макар да знам, че трябва време.
Грешка е да плача тук сега.
Несправедливо е! Без тебе!

Но как да спра сърцето да ридае?
Една искра от твоето да вземе.
Не бих могла насила да те задържа.
В живота ще вървя сама – без тебе.

Сценарий

Животът е като игрален филм
и всички ние в него сме актьори,
но има съдник „горе“ - режисьор
и той следи дали добре играем своите роли.

А доста трудно се оказва да живеем,
потънали във размисли съдбовни.
В стремежите си с цел да преуспеем
загърбваме събития злокобни.

Тогава филмът се превръща в драма,
актьорите са грешници нещастни.
Как трудно е насила да се страда,
изкуство е да бъдем злощастни.

Сценарият мени се с всеки следващ ден
и драмата превръща се в комедия,
но вместо филмови звезди около мен
аз виждам само кадри от трагедия.

А може би не ще дочакам края.
И още много хора като мене
ще гледаме завършека във Рая -
дано не идва скоро този ден.

Двойник

Понякога си много мил,
обгръщаш ме с прегръдка нежна.
И в устните ми страстно впил
онази сила безметежна.

Но друг път ти си просто чужд
на мен, на цялата вселена.
Вървя встрани от теб, досущ
като във честен бой ранена.

Душата ти е кръговрат
щом огънят във нея тлее.
И силите ще се менят,
докато едната надделее.

Тогава ти ще знаеш кой си,
какъв си и какво желаяш.
И в крайна сметка ще успееш
сам себе си да опознаеш.

А аз съм тук сега до тебе
и любовта си ти дарявам.
Дано сега и занапред
да помниш, че те обожавам.

Като ангел

Отвратена съм от този свят –
безличен, жалък и омърсен
от хорска злоба, гняв и яд –
потъва в мрака ден след ден.

И ти изчезна, без следа –
обърнах се, не те видях.
Вървах сама едва, едва –
не чувствах болка, нито страх.

Дарих на хората любов,
раздадох мойта топлина,
а аз останах без живот,
обгърната от самота.

Светът подаде ми ръка,
крила разперих, полетях.
На пясъка до морската вода
аз твоите следи познах.

Издигнахме се в небесата,
летяхме дълго над света.
Щастливи тръпнеха сърцата
под силата на любовта.

Послание

Казват, че истината винаги боли,
но никога не съм и предполагала.
Сега, когато те обичам, ме боли,
защото твърде много съм ти вярвала.

Не мога да те купя със пари –
не е такава моята повеля.
Аз искам да съм с теб. Разбери –
със моето сърце ще те спечеля.

Помни, че няма истинска любов.
Без трудности, проблеми и лишения.
Не тръгвай сам във този живот суров
изпълнен със несгоди и мъчения.

Аз силно вярвам в нашата съдба
и зная, че не ще ни раздели.
Защото всеки има си звезда,
която някой ден над нас ще заблести.

А дотогава само ще се моля
нашата любов да съхраним.
Светът ще преобърна, ще се моля
към бъдещето двама да вървим.

Апатия

Толкова съм равнодушна към живота,
не ме е грижа от смъртта.
Дали години ще търпя хомота
или пък мигове на самота.

Безразлично ми е всичко,
иска ми се да умра.
Животът ми не значи нищо,
а само миг от вечността.

Не мога вече да обичам,
не вярвам и на чудеса.
На моята съдба се вричам
да търся вечно любовта.

Сърце от камък

Заклучена врата е твоята душа –
черна, недостъпна, мистериозна.
Във тъмнината аз вървя едва, едва
със страх от пустотата грозна.

Аз искам да достигна до сърцето ти,
макар да знам, че е от камък.
С една звезда, свалена от небето
ще те опаря и ще грейне пламък.

От болка ще извикаш: „Не! Не ща!
Не искам аз сърцето ми да изгори!“
Сълзите ще измията черната душа
и нов човек ще бъдеш вече ти.

Знамение

Понякога е трудно да простиш,
обидите преглъщаш, но боли.
И раната расте, а ти търпиш
и мислиш си: “Човешко е да се греши!”

Но грешката превръща се във грях,
усещаш се предаден, огорчен,
душевна злоба, гняв и страх
те карат да се чувстваш наранен.

Дали не е това цената,
с която плащаш за “Преди”?
Сега обърна се играта
и въпреки това печелиш ти.

Една звезда угаснала над теб,
но колко много те са на небето.
Вдигни глава, тръгни напред,
повярвай в себе си и чуй сърцето.

Прозрение

Да те намеря –
жадуват очите ми.

Да те докосна –
желаят ръцете ми.

Да те целуна –
изричат го устните.

Да те обичам –
копнее сърцето ми.

Да те забравя –
говорят ми другите.

Всеки имал си личен живот.

„Съжали го, не вярвай на думите,
самотата е твоят хомот!“

Ще те намеря –
мальк е светът.

Ще те докосна
с молещи ръце.

Ще те целуна
шепнейки в нощта.

Ще те обичам
с огнено сърце.
Ще се присмиват
на мойто търпение.
На добротата
в живота суров.
На лъча,
който пазя във себе си
И на тебе –
роден за любов.
Намерих те –
и ето те отново.
В прегръдките ми-
страшно уморен.
Целувам устните ти –
пламва огън.
В море от любов
е светът потопен.
Сега говорят пак-
отхвърлят ни с презрение.
Но вътре във душите си
таят те възхищение.

Протегнали ръце
нагоре към небето
и молят се на Бог
да им прости ,задето
улисани в живота
отхвърлят обичта.
С приятели по сметка
злокобен е Светът.

Избор

Ангелче мое
с красиви очи,
с изящни крила,
с дълги коси.

В сънят ми пристигаш
щом падне нощта,
с вълшебства откриваш
пред мен чудеса.

Обсипваш ме с нежност,
любов, топлина,
без твоята обич
е черен Света.

А стане ли мракът
по-светъл от ден
самотен ме чака
Човекът смутен.

Ти водиш го бавно –
ръка за ръка,
с пречистена вече
юдейска душа.

Едва го докоснах –
кръвта ми кипеше.
Целуна ме страстно.
Той същият беше.

Тогава угасна
тоз пламък велик
и аз се събудих
в истерия, с вик.

Потекоха сълзи
за грешника клет
За онзи тъй земен,
обичан човек.

Ти, Ангелче мое,
прости ми сега,
със него ще тръгна
щом дойде денят.

СЪН

Сънувам морските вълни,
шумът на бурното море
и образът на голите скали –
това е всъщност моето сърце.

Аз чувам чайките да пеят –
безпомощни, под черното небе.
Те страдат мъчейки се да живеят
без Слънце и спокойното море.

Боли ме – също като тях
не мога да творя без светлина.
Един единствен слънчев лъч
на сън ме кара да летя.

За миг поникват ми крила,
понасям се със порив нов
душата ми ликува: „СВОБОДА”
Събуждам се – дошла е сутринта.

Носталгия

Следя как бавно времето минава
когато теб те няма, но уви,
мъчителни и тъжни са моите сиви дни.
Аз тайничко се моля и надявам
при мен отново да се върнеш ти,
да видя как мечтите ми се сбъдват –
в живота ми да блеснат сноп лъчи.
Дали във твоята душа сурова
се крие кътче с топлина?
Носталгия когато те налегне
повтаряш ли си мойто име със тъга?
Не го отричай. Знам, че е така.
Аз знам дори, че ме обичаш
и сигурна съм във това,
макар пред себе си да го отричаш.
Тогава аз ще те попитам:
„Какво за теб е Любовта?“
Нима с вериги съм те оковала
във тъмна стая без храна ?

Или пък скришно те преследвам
на всяка твоя крачка по света.
Любими мой, погрешно ти разбрал си
Любовта.
Не знаеш ли, че аз съм твойта свобода?
Къде я търсиш ти сега?
Защо се луташ в лабиринта на страха?
Надявам се, че някой хубав ден
ще спреш да си починеш уморен.
Клепачите си нежно щом затвориш
в съня ти тихо аз ще проговоря.
Дълбоко във сърцето ми бе ти-
сега е пусто – а теб те няма.
Остави страшна рана да кърви-
върни се и я заличи!

Вълшебен миг

Колко е спокойно тази нощ навън,
снегът се сипе на парцали.
А аз мечтая – като в сън –
за твоя допир, твоите длани.

Изпращам старата година
със много радост затова
защото с нея си замина
болката от моята душа.

Сега аз мога да живея.
Сега аз мога да творя.
И ти, създание прекрасно,
ми даваш сили за това.

Дванадесет часа удари,
стрелките сляха се в една
и този миг вълшебен прави
истина от моята мечта.

Разкрий душата си пред мен,
искри в очите ти видях.
Ти искаш мойта топлина.
Добре! Аз твоего сърце си пожелах.

Нощна приказка

Бъди със мен във тая тъмна нощ,
макар да знам, че е последна.
Луната ще изгрее с пълна мощ,
за сетен път ще те погледна.

Вдигни очи и виж ме ти –
нима не съм заслужила това?
Защо ли те се пълнят със сълзи
моментът не е подходящ сега.

С какво сгреших във тази роля?
Коя ли сцена сбърках аз?
Но тъй решил си – твоя воля,
не искам обяснение тогаз.

Каж ми само, че ме мразиш
и никога не си обичал ти.
Гласът отвътре ще предпазиш,
ако трябва даже – излъжи!

Подай ръка за сбогом и върви,
аз искам да остана тук сама,
ще си говоря със красивите звезди,
докато заспя във скута на нощта.

Събуди ме една сълза –
помислих си, че почва да вали.
А ти стоеше тихичко до мен,
целуна ме и каза ми “Прости!”

Какво е любовта

Какво е любовта?
Неизживяно чувство.
Начало или край
на нещо чуждо
за душата на човека.
Голяма бездна
или късче рай,
което рано или късно
все изчезва...

Молитва

Прелиствам дни от календара
на моя свят – изгубен от мечти.
Тъй бавно времето минава,
когато си далеч от мене ти.

Съдба – орисница чертае
коварния житейски път.
Прескачаме огньовете на ада
със сетни сили, затаили дъх.

Бушува хаосът в сърцето,
душата ми изпепели.
Глава издигнах към небето
и молих се за наште дни.

А те блещукаха над мене –
безброй звезди по ясното небе.
“Смили се, Господи, над мене! –
Прости ми! И ми помогни!”

СЪДЪРЖАНИЕ

- Родена за любов / 1
Моята душа / 2
Глътка вечност / 3
Нуждая се от теб / 4
Обичам те / 5
Без тебе / 6
Сценарий / 7
Двойник / 9
Като ангел / 11
Послание / 13
Апатия / 15
Сърце от камък / 16
Знамение / 17
Прозрение / 18
Избор / 21
Сън / 23
Носталгия / 24
Вълшебен миг / 26
Нощна приказка / 28
Какво е любовта / 30
Молитва / 31

Анелия Недялкова
“ГЛЪТКА ВЕЧНОСТ”
Българска поезия
Редактор: Росица Петрова
Предпечатна подготовка и
художествен дизайн: Петър Стефанов
Издава: Читалище “Напредък - 1870”
гр. Лясковец – 2008 г.

